

DARMO 1/2 ROUTI - XIX.

Pondělí, 03. prosinec 2018

19. Fousatě mimino - Vánoce už byly za dvě týdny. Ctibor se připravoval na to, že si od nového roku otevře vlastní Brněň a zatím si pronajal aspoň garsonku v centru, ve které jsme se scházeli. Tajně, protože jsem nechtěla váru ranit tím, že by měla být přímá ošima na je a itá stá, kdy si v jechno přímědstavovala úplně jinak. Byt v našem domě ale dohodli se spolu, že tam v rá zatím je itá z stane.

Z toho jsem moc velkou radost neměla, ale našitá stá - už jsem si dala pokusy o sblážená - neprobáhlý. Začaly s Jolankou

vyrábět vánoční - v zdobu. Jej - podl - spoval hlavně v tom, že ovázala Megi stě - brněňm a přímězem a Jen - kovi na klec příměpevnila báku ve tvaru ptáka. Aštoil na ni tak dlouho, až spadla na zem a rozbila se. Rychle jsem běžela do komory pro smetáček, aby si Megi neporanila tlapku. Srazila jsem se s dádou, která přívě otváral dvě na chodbu.

Že Ty někde, dá do? Že zarazila jsem se přímí pohledu na jeho bor. Mě podvěka, podkolenky s podvazky, příměs doměcá - kostkovanou kožili sako a na hlavě klobouk.

Že Jen dol do obchodu, v ter tam v dýcky voz - ty dobrě kokosky, tak jich příměs příměsu.

Ve vedlejší - m domě vznikl z bával ko - řkřimky, která provozovala kulařou ká pan - Vejtasová. Našitá dáda měl dokonale příměhled o tom, co je tam kdy dobrěho na zub. V jeho přímě - padě doslova, protože už mu z stal jen jeden dole. Protězu nenosil, nebo že hodadajně tla - ila, ale tím - m jedně - m sálistou a dásně mi utloukl bez problémě - v jechno, i tu tvrdou kokosku.

Že Nezapomněl sis oblěct kalhoty? Že zeptala jsem se opatrně, aby se nec - til hloupě, že jsem odhalila jeho poř - naj - c - sklerězu.

Že Sta - sako, v dý ona stejně příměs pult ten spodek nevidě, že prohlásil dáda s železnou logikou. To, že ho v ichni ostatně - lidě v krěmě vidě - docela době, už mu příměpadalo nepodstatně a odkřěel takto vymustrovaně nakupovat.

Že Mamě - , Megina se rála v jechny ty okolědově paněky a nenechala mi ani jednoho, že kěměla Jolanka.

Běžela jsem zpět do našeho pokoje a opravdu, z celě misky vánoční - ch muř - ká z staly jen kousky o uřlaněho staniolu. Hlavou mi bleskla informace z řědia, že tabulka okolědy mě - že zabě - t psa velikosti kokřpaně, protože přímě je pro ně jedovatě. Že kde je? Že Tady, že k posteli. Na je malě psinda ležela zavrtně v peřině, že ji ani vidě nebylo.

Že To sis pochutnala, viě, ty loupeřnice. Že Ani se nezvedla, jen se jedně - m okem koukla co se dá je a hned zase usnula. Mě la plně b - ř - ko a spokojeně odfukovala. Usoudila jsem, že tyhle figurky nemaj - našitá stá - s poctivou okolědou moc spoleněho a nechala jsem Megi odpo - vat. Jeden den neřála, prohnali jsme ji po sněhu a bylo době.

Na je Meginka kradla programě. Co nešlo seřrat, bě - žela vyměnit. To já jsem ji tak hloupě naučila, protože v dýcky kdy příměs na jakou Jolaně - inu hraěku nebo ozděbku, nab - dla jsem já - pamlsk, kdy mi v c přěkně odevzdala. Byla jsem ovějem příměkvapě, kdy jsem později zjistila, že Megi ve svě malě psě - hlaviěce dokonale pochopila pravidla v m - nněho obchodu. Jakmile se já - podařmilo uloupit v c, která si obzvěitě cenila, musela jsem přímětla - it. Už nestě - ilo malě kokinko, ale šla

jsem pro piÁj kot nebo dokonce do ledniÁky pro kousek salÁjmu, aby teprve potom byla ochotna svÁj Álovek vymÁnit.

Hned po jÁ-dle Meginka milovala nejvÁce mazlenÁ- a hlazenÁ- na bÁ™Ájku. VyskoÁila ÁlovÁku na klÁ-n a kaÁ¼dÁho chtÁla nejdÁ™Á-ve olÁ-zat, aby si pak zaslouÁila dlouhÁ© hlazenÁ-. DÁdovi vÁ¼dycky umyla i Áelo a pak sebou rychle plÁjcla na ZÁjda pÁ™es jeho ruku â€“ tak, jako kdyÁ¼ se chovÁj maliÁkÁ© dÁ-tÁ. ÁÁ-kÁjval jÁ- â€žfousatÁ© miminoâ€œ a hladil ji, aÁ¼ mu v nÁjruÁÁ-usnula. K dÁdovi chodila nejÁastÁji, protoÁ¼e mnÁ ve chvÁ-lÁ-ch klidu zpravidla sedÁjval na rameni papouÁjek, kterÁ©ho se bÁjla. VÁtÁjinou byli ti dva v klidu, protoÁ¼e tenhle JenÁ-k nebyl chodec. V pÁ™Á-rodÁ se aratingy Á¼ivÁ- ovocem, takÁ¼e Á¼ijÁ- na stromech a majÁ- dlouhÁ© ocase, na rozdÁ-l od tÁch, kteÁ™Á- sbÁ-rajÁ- na zemi semena. Jenda byl na vodorovnÁ© ploÁje dost neohrabanÁ½, tak MeginÁ dobrovolnÁ pÁ™enechal pozemnÁ- prostor a sÁjm vÁjechno sledoval z vÁ½Ájky. NejdÁ™Á-ve ze sebe mÁli vzÁjijemnÁ½ respekt, ale nÁkdy vÁ-tÁzila i zvÁdavost. Jednou mi Megi usnula na klÁ-nÁ a Jenda si ji chtÁl prohlÁ©dnout zblÁ-zka. Bylo neskuteÁ-nÁ legraÁ-nÁ- ho pozorovat. BlÁ-Á¼il se k nÁ- krÁ-Áek po krÁ-Áku a nakukoval. KdyÁ¼ byl Á°plnÁ blizouÁko, natÁjhl krk a vzal opatrnÁ do zobÁjku jejÁ- chlupy, jako kdyÁ¼ si sÁjm ÁistÁ- peÁ™Á-. Meginu to zalechtalo, tak mrskla uchem, JenÁ-k se lekl, nadskoÁil, zapomnÁl letÁt a pÁÁjky utÁ-kal po kÁ™esle aÁ¼ na opÁradlo. U toho nadÁjval â€žpo, po, poâ€œ. Bylo to jako z kreslenÁ©ho filmu.

Jolanka nauÁila papouÁjka dokonce i tancovat. Pustila muziku, stoupla si pÁ™ed klec a do rytmu kÁ½vala prstem. JenÁ-Áek se zaÁal na bidle hÁ½bat stejnÁ, zvedat noÁ¼ky a jeÁjtÁ vÁ¼dycky do rytmu kÁ™iknul. KdyÁ¼ mu Á™ekla, aby udÁlal King Konga a zvedla ruce, Á°plnÁ narovnal nohy, natÁjhl krk, celÁ½ se naÁepÁ½Á™il a pomalu se kÁ½val ze strany na stranu. PodobnÁ½ch kouskÁ spolu Áasem nacviÁili jeÁjtÁ mnoho.

Jednou jsem se vÁjak Megince pokouÁjela odstranit klÁ-ÁjtÁ a moc mi to neÁjlo. JenÁ-k nÁjs pozoroval z opÁradla kÁ™esla a nejspÁ-Áj se mu zdÁjlo, Á¼e uÁ¼ se jÁ- vÁnuji moc dlouho. V tu chvÁ-li se v nÁm probudila Á¼Ájrlivost a chtÁl konkurenci potrestat. PÁ™ece jen se vÁjak bÁj psÁ- tlamy. Co kdyby po nÁm chÁ^apla? VyÁkÁjval, a kdyÁ¼ Megi, kterou jsem mÁla na taburetu, seskakovala dolÁ, zablÁ½sklo mu oko a jako Ájipka na ni vletÁl a klovnul ji do zadku. Lekla se, zabořelo to a zaÁala naÁ™Á-kat, jako kdyby ji na noÁ¼e brali. Nemohla udÁlat JenÁ-kovi vÁtÁjÁ- radost. Kdyby se po nÁm ohnala, moÁ¼nÁj uÁ¼ by si to vÁ-ckrÁjt nedovolil, ale dÁ-ky tÁhle reakci ji zaÁal terorizovat. Od tÁ© doby, kdyÁ¼ byl JenÁ-k puÁjtÁnÁ½ z klece, tak Megi buÁ spala pod noÁ-nÁ-m stolkem, nebo po bytÁ couvala, protoÁ¼e jak se k nÁmu otoÁila zÁjdy, uÁ¼ startoval. NepomÁjaly ani tresty â€“ tak moc ho to bavilo.

UÁ¼ od dÁtstvÁ- jsem byla zvyklÁj, Á¼e se vÁjnoÁ-nÁ- stromÁek strojil o den dÁ™Á-ve, abychom mÁli na ÁtÁdrÁ½ den vÁ-c klidu na pohÁjdky. Michal si na to dobÁ™e pamatoval a poÁ¼Ájdal mÁ, jestli by mohl pÁ™ijÁ-t a s Jolankou stromek ozdobit. Nebyla jsem proti, tak odpoledne pÁ™iÁjel, ale klidnÁ½ pÁ™edvÁjnoÁ-nÁ- Áas s koledami nÁjs zrovna neÁekal. ZaÁalo to tÁ-m, Á¼e z taÁjky vyklopil Á¼ivÁ©ho kapra.

â€žCo tÁ to napadlo? VÁ¼dyÁ¼ vÁ-Áj, Á¼e kapra nejÁ-me,â€œ divla jsem se.

â€žTo nevadÁ-, Jolanka si s nÁ-m pohraje a pak ho mÁ-Á¼eme jÁ-t pustit do Á™eky,â€œ prohlÁj sil Michal a Ájoupnul ho do vany.

â€žKdepak, Á¼ÁjdnÁ© pouÁjtÁnÁ-, stejnÁ by to nepÁ™eÁ¼il. S babiÁkou jsme vÁ¼dycky na VÁjnoce jedli kapra a ty bys mi podstrkovala kuÁ™ecÁ- Á™Á-zky,â€œ protestoval dÁda a za chvÁ-li uÁ¼ s Jolankou kleÁeli u nebohÁ©ho kapra a mÁjchali se ve vodÁ.

â€ŽKde se budeme umÃ½vat?â€œ
vzdychla jsem, ale stejnÅ› mÅ› nikdo neposlouchal, tak jsem Å›la strÅ›it do trouby
vÅ›noÅ›ku. To byla dalÅ›Ã½ novinka, protoÅ›e dÅ›da odmÃ½tl kupovanou. To by prÅ›
babiÅ›ka nikdy nepÅ›ipustila.

â€ŽHeli, nemÅ›Ã½eÅ›j nÅ›kam zavÅ›t
toho psa? PodÅ›vej se, co dÅ›lÅ›!â€œ volal Michal od stromeÅ›ku. Megina hopsala po
zadnÅ›ch a snaÅ›ila se nÅ›co ukoÅ›stit. Byla Å›plnÅ› u vytrÅ›enÅ›, Å›e jÅ› Michal chystÅ›
tak zajÅ›mavou hraÅ›ku. Ten to vÅ›jak vidÅ›l zcela jinak a kaÅ›dou chvÅ›li odstrkoval
Megi nohou. TakovÅ› hra se jÅ› ovÅ›jem nelÅ›bila, tak hryzla Michala varovnÅ› do
paty. SkoÅ›il po nÅ›, ale Å›lÅ›pl na papÅ›r, kousek jel, pak se svalil a zvrtnul si
kotnÅ›k. ZÅ› stal sedÅ›t pod stromeÅ›kem, drÅ›el si nohu a nadÅ›val docela nevÅ›noÅ›nÅ›.
Rychle jsem odklidila psÅ›ka do bezpeÅ›a - bÅ›ela namoÅ›it ruÅ›nÅ›k do studenÅ› vody.

â€ŽHelenko, ta vÅ›noÅ›ka nÅ›jak
moc vonÅ›, nebude uÅ› hotovÅ›?â€œ nakoukl dÅ›da z kuchynÅ› a pobavenÅ› pozoroval
kvÅ›lÅ›cÅ›ho Michala.

â€ŽBoÅ›Ã½nku, snad jsem ji
nespÅ›lila,â€œ lekla jsem se a pÅ›dila do kuchynÅ›. SpÅ›lenÅ› nebyla, ale straÅ›nÅ› se
zvÅ›tÅ›jila a neÅ›la vytÅ›hnout z trouby.

â€ŽDala jsi tu mÅ›Ã½ku moc
vysoko,â€œ konstatoval dÅ›da.

â€ŽTo vidÅ›m taky, ale co teÅ›?â€œ
naÅ›kala jsem a snaÅ›ila se ji vyprostit. ChtÅ›la jsem pÅ›drÅ›et plech
s vÅ›noÅ›kou, druhou rukou snÅ›it polohu mÅ›Ã½ky a plech potom pohodlnÅ›
vytÅ›hnout. VÅ›sledkem bylo, Å›e jsem si popÅ›lila obÅ› ruce, vjel do mÅ› vztek a
vÅ›noÅ›ku jsem vyrvala nÅ›silÅ›m, takÅ›e byla na tÅ›i kusy.

Sedla jsem si zniÅ›enÅ› na
Å›idli a polykala slziÅ›ky.

â€ŽCo mÅ›j z toho,â€œ
utÅ›oval mÅ› dÅ›da, â€ŽrÅ›no si ji nadrobÅ›me do kafe a bude to.â€œ

SvÅ›teÅ›nÅ›jÅ›- snÅ›dani jsem si
opravdu nedokÅ›zala pÅ›edstavit.

Michala jsem uloÅ›ila na
rozklÅ›dacÅ› kÅ›eslo a nabÅ›dla mu nocleh, aby nemusel s bolavÅ›m kotnÅ›kem
nikam cestovat. Jolanka si hrÅ›la na zdravotnÅ› sestÅ›iÅ›ku a mÅ›nila tÅ›tovi
obklady. DÅ›vali se spolu na pohÅ›dku a jÅ› jsem na chvÅ›li odjela. Volal mi
Ctibor, Å›e mÅ› musÅ› vidÅ›t, protoÅ›e pro mÅ› mÅ›j dÅ›rek a novinku, kterou nechtÅ›l
prozradit do telefonu.

Byla jsem jeÅ›tÅ› celÅ›
rozmrzelÅ› z toho, jak se VÅ›noce proti mnÅ› spikly, kdyÅ› jsem zazvonila u
dveÅ›Ã½ jeho garsonky. Sice mi dal klÅ›e, ale stejnÅ› jsem vÅ›dycky zvonila, jako bych
se bÅ›ila, Å›e uvidÅ›m nÅ›co, co nemÅ›m. OtevÅ›el a jeho Å›smÅ›v a nÅ›ruÅ› byly pro mÅ›
lÅ›kem na vÅ›jechny bolÅ›stky. Nemohli jsme se od sebe vÅ›bec odtrhnout a bylo
jasnÅ›, Å›e ze vÅ›jeho nejdÅ›ve musÅ›me uspokojit naÅ›je roztouÅ›enÅ› tÅ›la. CÅ›tila jsem
nekoneÅ›nÅ› zamilovanÅ›. Tak, jak jsem do Michala nikdy nebyla. On mÅ›l svÅ›j
vÅ›tvarnÅ› a divadelnÅ› svÅ›t a jÅ› jsem do nÅ›j jen tak nakukovala. NÅ›kdy se choval
aÅ› rezervovanÅ›, ale jÅ› jsem byla pÅ›liÅ› hrdÅ› na to, abych se prosila o nÅ›jakÅ›
projevy lÅ›sky. NetvrdÅ›m, Å›e mÅ› nemÅ›l rÅ›d, ale od samÅ›ho zaÅ›itku bylo vÅ›dycky
nÅ›co pÅ›ednÅ›jÅ›ho neÅ›j a nakonec i sleÅ›na StrÅ›nskÅ›. Ctibora jsem se o nic
prosit nemusela. Ani jsem netuÅ›ila, Å›e by takovÅ›, na pohled drsnÅ› chlapÅ›k, mohl
v sobÅ› mÅ›t tolik citu a laskavosti. ZdÅ›lo se, Å›e neexistuje vÅ›c, kterou by
pro mÅ› nebyl ochoten udÅ›lat nebo obÅ›tovat. UÅ›vala jsem si to.

â€ŽÃ-kal jsi, Å¾e mÃ; jakou
novinku, milÃ•ku.â€œ

â€ŽMÃ;m. PojÃ•, posa• se tady,
nemas-ruji ti ramena, chceÃ;?â€œ nasmÄ› roval mÄ› k Å¾idli. NÄ›eho mi kÃ;pnul za
krk a jeho ruce za•aly pÄ›medvÄ›dÄ›t svÄ› umÄ›nÄ›-. â€Ž Do konce ledna budu definitivnÄ›
rozvedenÄ›½, slÄ›bil to mÄ›j advokÃ;t. Smlouva o vyrovnÄ›nÄ› majetku uÄ› je takÄ›
podepsanÃ; a VÄ›ra se pÄ›Ä›tÄ›- tÄ›den stÄ›huje.â€œ

â€ŽKam?â€œ

â€ŽAÄ› kamsi
k DomaÄ›licÄ›m.â€œ

â€ŽProÃ• tak daleko, co tam
bude dÄ›lat?â€œ nesta•ila jsem se divit.

â€ŽNaÃ;la si na internetu
nÄ›jakou novou pÄ›telkyni. PrÄ›½ pochÄ›zÄ› z Moravy a snad tu mÃ; nÄ›kde dokonce
i syna.â€œ

â€ŽV OstrovÄ› u Macochy a
jmenuje se Martin?â€œ

â€ŽA vÄ›Ä; Å¾e moÄ›nÃ; ano? VÄ›ra
ti to Ä›ekla?â€œ

â€ŽNe, ale svÄ›t je hroznÄ›
malÄ›½,â€œ za•ala jsem se smÄ›t do dlanÄ›, protoÅ¾e mi to pÄ›ipadalo naprosto
neuvÄ›Ä›itelnÄ›. No tohle aÄ› Ä›eknu NatÄ›lii, ta bude Ä›ubrnÄ›t.

Ctibor nechÄ›pal. TakÄ›
nemohl, protoÅ¾e s Natkou jsem ho jeÄ›tÄ› nesta•ila seznÃ;mit, ani jsem mu o
nÄ› a o Igorovi zatÄ›m nevyprÃ;vÄ›la. Te• zÄ›ejmÄ› nastala sprÄ›vnÃ; chvÄ›le, abych to
napravila. KdyÅ¾ jsem mu popsala naÄ›i misi v OstrovÄ›, nevÄ›Ä›cnÄ› kroutil
hlavou.

â€ŽJe to vÄ›bec moÄ›nÄ›, takovÃ;
nÄ›hoda?â€œ

â€ŽAspoÄ› vidÄ›Ä; Å¾e nejsi
jedinÄ›½, koho potkal takovÄ›hle osud.â€œ

â€ŽMÃ;Ä; pravdu, uÄ› se tÄ›Ä›m, aÄ›
Igora poznÃ;m. I NatÄ›lii, samozÄ›ejmÄ›.â€œ

â€ŽMÄ›eme k nim po svÄ›tcÄ›ch
zajet, kdyÅ¾ budeÃ; chtÄ›t, ale te• uÄ› musÄ›m jÄ›t domÄ›, je pozdÄ›,â€œ za•ala jsem se
rozhlÄ›Ä›et po Ä›Ä›stech svÄ› garderoby.

â€ŽPoÄ›kej, prosÄ›m, jeÄ›tÄ›
chvilu,â€œ zaÄ›jeptal Ctibor a za•al promasÄ›rovÄ›vat mou ruku. PÄ›knÄ› od ramene aÄ›
k prstÄ›m, mÄ›steÄ›ko vedle mÄ›steÄ›ka. Potom druhou. KdyÅ¾ byl u prstÄ›, nÄ›co mi
navlÄ›kl na prstenÄ›ek. OtevÄ›la jsem oÄ›i a zvedla pÄ›ed nÄ› ruku. ZÄ›Ä›til na nÄ›
prstÄ›nek s briliantem.

â€ŽTo je nÄ›dhera,â€œ i pusu jsem
zapomnÄ›la zavÄ›t pÄ›ekvapenÄ›m.

â€ŽVezmeÃ; si mÄ› za muÄ›e,
Helenko?â€œ

â€žCopak mÃ¡Å¾u na takovou vÃ¡c
odpovÃ¡dat ve spodnÃ¡m prÃ¡dle? MÃ¡j to pak nÃ¡jakou vÃ¡Å¾nost?â€œ snaÅ¾ila jsem se troÅ¾ku
odlehÃ¡it situaci. Ctibor se ale nesmÃ¡j a tÃ¡zavÃ¡ na mÃ¡ hledÃ¡l.

â€žAno, a moc rÃ¡da.â€œ

Vzal mou hlavu do dlanÃ¡- a
tentokrÃ¡t mÃ¡ polÃ¡bil jemnÃ¡ na Å•elo. Byla jsem jako ve snÃ¡ch, protoÅ¾e tohle jsem
tedy opravdu neÅ•ekala.

Doma uÅ¾ naÅ¾stÃ¡- vÃ¡ichni
spali, jen Meginka mÃ¡ vÃ¡tala u dveÅ™Ã¡. Å la jsem ji jeÅ¾itÃ¡ vyvenÃ¡it a mrazivÃ¡
vzduch mi najednou dÃ¡lal moc dobÅ™e. Pod lampou jsem si sundala rukavici, abych
vidÃ¡la, Å¾e mÃ¡m opravdu zÃ¡snubnÃ¡- prstÃ¡nek a Å¾e se mi to vÃ¡jechno jen nezdÃ¡lo. UÅ¾
jsem se tÃ¡Å¾ila, jak budu vÃ¡jechno vyprÃ¡vÃ¡t NatÃ¡lii..
MIA KOBOSILOVÃ¡